

Sygn. akt II CNP 15/09

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 kwietnia 2009 r.,

skargi A. A. – S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 7 października 2008 r., wydanego

w sprawie z powództwa A. A. – S.

przeciwko Gminie Z.

o zapłatę,

odrzuca skargę i nie obciąża A. A. – S. kosztami z tytułu zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 7 października 2008 r. Sąd Okręgowy – po rozpoznaniu apelacji pozwanej – zmienił wyrok Sądu Rejonowego uwzględniający powództwo o zapłatę 1115 zł w ten sposób, że oddalił powództwo i nie obciążył powódki kosztami procesu.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) jest – podobnie jak skarga kasacyjna – środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wnioski o stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. – na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę – ma charakter samoistny, powinno być zatem

spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sąd Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CMP 1/05 i z dnia 18 stycznia III CNP 21/05 niepubl.).

W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że obciążający skarżącego obowiązek wykazania, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2006 r., III CZP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZP 57/06 niepubl.).

Tymczasem powódka poprzestała na stwierdzeniu, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a „nadto wyrok apelacyjny nie może być zaskarżony kasacją w świetle art. 398² § 1 k.p.c.” Okoliczności powołane przez skarżącą nie mogą zatem być uznane za spełniające wymaganie przewidziane w art. 424¹ § 1 pkt 5 k.p.c.

Przytoczenie podstaw skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i ich uzasadnienia polega nie tylko na ogólnym wytknięciu naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania i wskazaniu przepisów, które zostały naruszone (z podaniem numeru artykułu, paragrafu lub ustępu), ale także na wyjaśnieniu, na czym to naruszenie polegało. Należy też pamiętać, że w wypadku omawianej skargi wytykane w ramach podstaw naruszenia prawa muszą stanowić przyczynę niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia. Nie wystarczy więc przytoczenie samych naruszeń; konieczne jest również wykazanie normalnego związku przyczynowego między nimi a niezgodnością orzeczenia z prawem (por. postanowienie Sąd Najwyższego z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 65/06, niepubl.).

Skarga powódki – w zakresie przytoczenia podstaw i jej uzasadnienia – nie odpowiada przedstawionym wymaganiom. Przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 2 wymaganie zostało ograniczone w skardze do wskazania naruszonych przepisów prawa. Przytoczenie podstawy skargi nie zawiera natomiast jej uzasadnienia wyjaśniającego, na czym naruszenie wskazanych przepisów prawa polegało.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 424⁸ § 1 k.p.c. oraz art. 102 w związku z art. 391, art. 398²¹; art. 424¹² k.p.c.).